

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Regina (17. sept.) je bila doma na južnem Francoskem, hčerka imenitnega uradnika, ki je bil pogan. Mater je izgubila kmalu po rojstvu; zato jo je oče izročil v rejo neki ženski na deželi. Ta je bila dobra kristjana, zakar pa oče ni vedel. Pobožna rednica lepo vzgaja v oskrbo ji izročeno dete. Da jo krstili in zgodaj jo poučuje v najimenitnejših resnicah sv. vere, kolikor jih more že razumeti mlado dekletce. Posebno rada in navdušeno ji pripoveduje ganljive dogodbe svetih mučencev, ker takrat so bili za kristjane hudi časi, in bilo se je bati, da tudi njeno dobro gojenko še čaka hudo preganjanje.

Nekako v desetem letu se vrne k očetu v mesto. Zelo se razveseli, ko vidi, da je hčerka tako čvrsta in zdrava. Kakor nalašč, si misli bo to za napovedano slovesno malikovanje. Odlikovala se bo na čelu drugih deklet; napravi ji novo krasno obleko. A kako se zavzame, ko Regina noče nič vedeti o malikih, in naravnost pové, da je kristjana in hoče ostati kristjana. Razsrdi se in odpodi je od hiše ter noče nič več vedeti zanjo.

Regina, neusmiljeno zavržena od bogatega očeta, se zopet povrne k svoji bogoljubni rednici, ki jo odda nekemu bližnjemu kmetu v službo za pastarico, a še dalje skrbi zanjo, da bi ostala stanovitna v sveti veri. Regina skrbno čuva svojo čredo, a še skrbneje svojo dušo, da bi je ne omadeževala z nobenim grehom, pač pa čimdalje bolj olepšala s prelepimi čednostmi. Nad vse ljubo ji je angelska čednost, sveta čistost. Z objubo devištva se za vselej daruje Jezusu.

Tako se je v samoti lepo razvijala ta cvetka angelske nedolžnosti do 16. leta. A prihruli so novi viharji. Pokličejo jo pred sodnijo, zahtevajo, da naj se odpové Jezusu in malikuje. Tudi oče se zveže z nasprotniki in ji prigovarja, češ, kako velika sreča jo čaka, ako se vda, nasproti pa najhujše mučenje. Vržejo

jo v ječo in kruto mučijo na razne načine; ker pa nobena reč ne more upogniti njene zvestobe, jo slednjič obglavijo (251. l.)

* * *

Sv. Terezija se sme prištevati največjim svetnicam, ker se je posebno odlikovala z junaškimi čednostmi. Seveda tukaj ne morem na ozkem prostoru naštevati vseh njenih vrlin, marveč opozorim le na nekatere najimenitnejše dogodke iz njenih mladih let.¹

Ni bila še dopolnila 7. leta, pa je že želela z vso vnemo svoje detinske duše, posnemati svetnike, katerih življenje je čitala s svojim bratcem Roderikom. Seveda je hotela v svojem detinsko-junaškem pogumu najprej posnemati najimenitnejše — svete mučence Gospodove, češ ti so najhitreje po najkrajši in najslavnejši poti prišli v večno blaženstvo.

Dogovorita se torej z bratcem, da pojmeta v Afriko k Mavrom, srditim sovražnikom sv. vere, ki ju bodo gotovo umorili in jima tako dali priliko do neminljive slave v nebesih. Skrbno skrivaje pripravita vse, kar je potrebno za daljno potovanje, in potlej odideta tako na tihem, da ju ni zapazil nihče domačih. Nenadoma pa ju sreča stric na cesti. Mala nedolžna potnika mu razodeneta svoj namen, morda celó v otroškem zupanju, da jima bo pomagal doseči njuno srčno željo. Toda stric ju privede nazaj domov, kjer so bili že v velikih skrbeh radi njune odsotnosti.

Sveta deklica je bila jako žalostna, ker ji je spodletel ta naklep. Toda v nebesa mora priti, če ne po tej, pa po drugi poti. Torej hoče zdaj mučeništvo nadomestiti s tem, da sklene, v samotni koči posnemati puščavnike. Zopet pokliče Roderika za svet in pomoč. Konec posvetovanja je ta, da začneta na domačem vrtu graditi dve samotarski kolibici ter tam opravljati molitve, kar sta jih že znala. Ker pa nista bila prava

¹ Obširneje se opisuje mladost sv. Terezije v „Zgledih bogoljubnih otrok“, III., str. 97 id.

mojstra v zidanju, sta imela velike težave. Navadno se jima je sproti podrlo, kar sta zgradila, in končno sta morala opustiti tudi to podjetje ter se poprijeti vsaj za zdaj še navadne poti, ki pelje v nebesa. Toda veselje do samotnega in samostanskega življenja ni več izginilo iz srca blagi Tereziki.

Ko je štela 12 let, je izgubila svojo mater. Zelo ji je bilo hudo po njej. Ko nekoč posebno čuti žalost radi te prebridke izgube, poklekne pred Marijino podobo in v solzah prosi nebeško Kraljico: „Glej, o Marija, jaz nimam več matere na zemlji, o bođi odslej ti moja mati, moja pomoč!“ Pozneje je sv. Terezija povedala, da je to storila iz detinske preprostosti, pa ni bilo zastonj, ker je spoznala, da ji je Marija pomagala v vsem, kar ji je priporočila. Enako zaupanje je imela tudi do sv. Jožefa.

To so bili veseli spomini iz mladih let. Ene reči se pa ni rada spominjala in se je večkrat kesala. Imela je namreč veliko veselje do čitanja. Dokler je čitala le dobre knjige, ji je bilo to jako koristno. A začela je čitati kar vse navzkriž. Najrajši je segala po izmišljenih povestih o vitezi in nenavadnih dogodkih. Te knjige sicer niso bile tako pohujšljive in škodljive, kakor se dandanes večkrat ponujajo; vendar so bile očetu tako zoperne, da jih je le skrivaj čitala. Posebno je obžalovala pozneje, da je s takim čitanjem potratila veliko dragega časa in da je postala nečimerna in posvetna.

V dvajsetem letu je stopila v karmeličanski red. Pridobila si je v veliki meri krščanske čednosti, posebno pa se je odlikovala po junaški potrpežljivosti, ker je krotko in celó veselo trpela hude in dolgotrajne bolečine. Večkrat je ponavljala: „Trpeti ali pa umreti; umreti ali pa trpeti.“ Umrla je v veliki popolnosti leta 1583.

